

Izsák Sámuel És Felesége

Egy utcai fényképész készítette ezt fotót 1946-ban rólam és a feleségemről, Ungár Sáriról. A háttérben egy kolozsvári utcarészlet látható, de már nem emlékszem pontosan, hogy melyik része ez a városnak. Valószínűleg valamelyik központi utcában lehettünk. A feleségemmel, Sárival 1945-ben házasodtunk össze. Ekkor én még orvostanhallgató voltam, mivel a munkaszolgálat miatt 1941 augusztusában félbe kellett szakítsam a tanulmányaimat. 1944 őszén iratkoztam be ismét a kolozsvári egyetem orvosi fakultására, ami akkor Szebenben működött, ugyanis Észak-Erdély 1940-es Magyarországhoz való csatolásakor Nagyszebenbe menekült az intézmény. Szebenben egy egyetemi évet végeztem, majd az egyetem Kolozsvárra való visszaköltözésével, 1945-től Kolozsváron folytattam a tanulmányaimat. Bele kellett szokjak ismét az egyetemi életbe, és a román szaknyelvet is el kellett sajátítsam, mert én az alapokat olaszul tudtam. Előadásokra, gyakorlatra, laboratóriumokba kellett járni. A feleségem zsidó értelmiségi családból származik. Gyermekkorát Szilágysomlyón és Nagyváradon töltötte. Tisztviselőnként dolgozott. Temesváron ismerkedtünk meg, és ott is házasodtunk össze. Csak polgári esküvőnk volt. Nagyon szegények voltunk, nem rendeztünk ünnepséget utána. Talán a családban volt ebéd, amin kizárólag a feleségem családja vett részt és az édesanyám. Kolozsvárra költöztünk, hogy folytassam az egyetemi tanulmányaimat. Mind a ketten élveztük az Antal Márk Diákszervezet, diákotthon támogatását. A város szélén laktunk egy nagyon szerény pincelakásban. Azután, az 1940-es évek végén, a Jókai utcába [a város főterére nyíló utcába] költöztünk, a mai lakásunkba.

Ideköltözésünkkel viszont csak egyetlen szoba volt a mienk a négyszobás lakásból, amelyen velünk együtt három család osztozott. Örökösök voltak a súrlódások a fürdőszoba-használat és a konyahasználat miatt. Vagy 5-6 évig folyt ez az együttlakás. Miután megszülettek a gyermekeink, kértük a lakáshivataltól, hogy utalják ki számunkra a lakás többi szobáját is. Nem ment egyszerűen, csak fokozatosan kerültek a mi használatunkba a szobák, sok veszekedéssel. György fiam 1950-ben született, két év múlva, 1952-ben pedig világra jött a második fiam, András. A gyerekek felnőttek, innen mentek elemi iskolába, gimnáziumba. A középiskolát románul végezték. Anyanyelvük természetesen magyar, magyar könyveket olvastak gyermekkorukban. Nem titkoltuk előtük származásukat, zsidó tudatra neveltük őket. Mind a ketten az orvosi egyetemet végezték el Kolozsváron. György a sztomatológiára járt, Andris az általános orvosira. Andris 1978-ban fejezte

be az egyetemet. Körülbelül negyedéves egyetemista korukban Gyuri is és Andris is kapott útlevelet, és Nyugat-Európába utaztak. Párizsban élt egy orvos unokabátyám, és az támogatta őket. Franciaországból átmentek Olaszországba, ott is voltak kollégáim, aki segítettek nekik, s így megismerhették a nyugat-európai kultúrát. Itt nősültek meg, majd kimentek Izraelbe.